

*Wijs op de tegenstellingen. Zacht zijn voor jezelf, want dat roept
geen weerstand op.
lessen*

*Wat van jou is, zal je vinden. Jij bent het leven zelf. Diamanten vind je
diep in de ruwe aarde, niet langs de platgetreden paden.
mijn waarheden, levenswaarheden*

*Ik bid vandaag: ik ben oneindig gelukkig en dankbaar. Ik verander in
de energie van liefde. Ik genees. Ik hef op, ik kom los van de grond, ik be-
vrijd. Ik help het leven van anderen ten goede te veranderen en ik groei.
Dank je wel elke dag. Ik vind en ontdek. Ik ben aan het leren. Ik ben aan
het verbeteren en upgraden. Ik creëer, ik stroom, ik inspireer. Ik ben op-
gewonden. Ik ben liefde, ik ben met liefde. Ik tril. Het goede dat ik zelf
ervaar, wil ik anderen laten ervaren. Dankjewel dat alles om me heen
voor en door mij wordt gecreëerd. Dank je voor de wonderen en laat als-
jeblieft ieder mens in zichzelf ontdekken dat hij ze ook kan ervaren.*

Hoofdstuk 2

Geesten en dromen

Ik werd in 1990 in Slowakije geboren als het eerste kind van twee jonge ouders. Alles leek in orde. Binnen zes jaar werden er nog twee broers geboren. Mama zorgde liefdevol voor ons, voedde ons met moedermelk en gaf ons alle aandacht. Maar tegen de tijd dat mijn jongste broer nog een baby was, begon het mis te gaan. Ik was vijf jaar.

We woonden met z'n vijven in een kleine flat met twee slaapkamers. Mama werd ernstig ziek, haar geest stortte in en ze kon niet langer voor ons zorgen. Papa stond er alleen voor en het huishouden begon langzaam een puinhoop te worden.

Juist op het moment dat ik liefde en zorg het meest nodig had, verdween mama als persoon, ook al was ze fysiek nog aanwezig. Niemand legde me uit wat er werkelijk gebeurde of waarom. Als oudste voelde ik niet alleen mijn eigen pijn en verwarring, maar ook die van mijn broers. Ik had medelijden met hen, omdat ik wist dat zij het nog minder begrepen dan ik.

Papa werkte hard, kookte zelf zondagse maaltijden en probeerde alles in balans te houden. Hij deed wat hij kon. Hij was streng en leerde ons onafhankelijkheid, maar op een gegeven moment werd het hem te veel. Drie kleine kinderen, een huishouden en een fulltime baan — dat was gewoon te veel voor één persoon.

Mama probeerde te genezen, maar de psychiatrische medicatie maakte haar toestand alleen maar erger. Ze had een vreselijke keuze: medicijnen nemen en machteloos in bed blijven liggen, zonder wil om te leven, of haar laatste kracht verzamelen om ons liefde te tonen en de ziekte te bestrijden.

Toen mama nog gezond was en alles onder controle had, gingen we eens per maand met de trein naar mijn oma, de moeder van mijn vader. Het was een traditie.

Oma woonde in een klein dorpje bij de Hongaarse grens, in een omgeving met prachtige natuur, wilde vruchten en verborgen hoekjes. Vijf minuten lopen van haar huis, achter de tuin en een veld vol klaver lag zo'n geheim hoekje. Over een weg die werd omzoomd door wilde fruitbomen, kwam je bij een kleine beek. Het water spoot uit de grond, vanonder een

gescheurde betonnen ring, die een bron vormde. De beek stroomde een paar meter door een smalle bedding en mondde vervolgens uit in een rond moeras van ongeveer zeven meter in diameter.

Zelfs in de zomer spoot het ijskoude, kristalheldere water uit de grond. Het moeras was omgeven door bomen en het oppervlak lag vol kroos. Kikkers sprongen rond en de plek voelde mystiek aan. De kabbelende beek, het gekwaak van de kikkers en de schaduw van de boomkruinen boven het water gaven het een bijna betoverende sfeer. Papa vertelde me dat het moeras erg diep was.

Toen hij zelf vijf jaar oud was, verdwaalde hij eens en viel hij in het moeras. Hij kon niet zwemmen en werd langzaam naar beneden getrokken. Hij schreeuwde om hulp, maar niemand was in de buurt. Op het laatste moment verscheen zijn grootmoeder aan de oever. Ze had een lange stok bij zich en trok hem eruit.

Hoe wist ze dat hij daar was? Wat trok haar precies op dat moment naar die plek? Het leek alsof ze een sterke innerlijke openbaring had gehad. Ik had er graag meer over geweten, maar die kans heb ik nooit gekregen.

Mijn vader groeide op bij zijn moeder, grootmoeder en drie broers. Net als ik was hij de oudste. Toen mijn moeder zwanger was, leefde mijn overgrootmoeder nog. Ze keek er enorm naar uit om haar eerste achterklein-kind te zien, maar overleed plotseling op een ochtend onderweg naar de winkel. Ze was zestig jaar oud. Een paar maanden voordat ik werd geboren, verliet ze fysiek de aarde.

Toen ik een baby was en we in het weekend bij mijn oma logeerden, gebeurde er iets vreemds. Ik lag te slapen in een ledikant in de hoek van de slaapkamer, naast mijn ouders, die in het grote tweepersoonsbed sliepen. De gordijnen waren van dikke, glanzende stof en zorgden voor een schemerige sfeer in de kamer.

Opeens werden mijn ouders onrustig. Ze voelden een aanwezigheid in de kamer, alsof er iemand was. Op de muur naast het bed zagen ze een schaduw over mij heen buigen — het silhouet van mijn overgrootmoeder. Terwijl de schaduw zich dieper over mij boog, deden ze snel het licht aan. In een oogwenk verdween ze.

Kwam ze om me te zien? Of om me iets te geven?